

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szigeti Andrea (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek az (felszámoló neve, címe) felszámoló által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék - 2012. június 27-én kelt 25.P.24.055/2011/8. számú végzésével kijavított - 2012. június 8-án kelt 25.P.24.055/2011/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a felperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperes üzemeltetésében állt ... online felületen ...-én megjelent „...” című cikkében írtak miatt kérte a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását és az alperes kötelezését 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a ... napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére. Álláspontja szerint a honlapon megjelent közlemény valótlan tényállításokat tartalmaz, illetve a való tényeket hamis színben tünteti fel. A közlemény jóhírnév sérelmét eredményező tényállításainak központi eleme az a valótlan tényállítás, hogy ... -i plébános pedofil cselekményt követett el. Köztudottan a pedofil cselekmények nagymértékű visszatetszést váltanak ki az olvasókban a hírbe hozott személyt illetően. A cikkben leírt valótlan tényállítások nemcsak ... -i plébános személyére, hanem a felperesre, mint a katolikus egyház részegyházára és ezáltal a katolikus egyház, mint a katolikus hívek közösségének jogi személyiséggel rendelkező szervezetére vonatkozóan is sérelmesek. „... botrányal” összefüggésben büntetőeljárás nem indult, a bűncselekmény elkövetésének még csak a gyanúja sem merült fel. A cikkben leírtak a felperes jóhírnévét sértő módon azt sugalmazzák az olvasók számára, hogy a plébános

felfüggesztésére a pedofil botrány következtében került sor. Azon valótlan híresztelés, miszerint az ... „nem tud teljes mértékben elszámolni a városi önkormányzattól kapott évi többmilliós támogatással” ugyancsak a felperes jóhírnevét sértő valótlan tényállítás, amely az olvasókat arra a téves következtetésre indítja, hogy nemcsak a korábbi, hanem a tárgyévben nyújtandó önkormányzati támogatást is jogellenesen fogja kezelni a felperes. A cikk utolsó bekezdésében írtak újabb hamis következtetésre indítják az olvasókat a felperes tevékenységével kapcsolatosan, mintha az a közoktatási feladat ellátásának átvétele, a katolikus egyház, illetőleg a felperes számára vagyongyarapodást eredményezne, továbbá mintha a közoktatási feladat ellátásának átvétele bármilyen szempontból szabálytalan, sőt botrányos lenne. Hivatkozott arra, hogy az alperes elismerte, hogy a közlemény sérelmezett tényállításai valótlanok és ...-én közzétette az általuk kért helyreigazító közleményt.

Okirattal igazolta, hogy az alperes végelszámolója az alperessel szemben 2012. január 26-án bejelentett 1.000.000 forint összegű követelést nyilvántartásba vette.

A perben az alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a feljegyzett 60.000 forint eljárási illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 163. § (2) bekezdésére, az 1991. évi IL törvény (Cstv.) 38. § (1), (2), (3) bekezdésére, valamint az 57. § (1) bekezdésének f) pontjára hivatkozással arra a következtetésre jutott, hogy az alperes végelszámolója, majd felszámolója által tett, a felperes által becsatolt, a követelés nyilvántartásba vételét igazoló okirat alperesi elismerésnek nem minősül. Ezért a kereseti kérelmet érdemben vizsgálva az Alaptörvény B) cikkének (2) bekezdésében, az Alaptörvény I, II, VI. és IX. cikkében foglaltakra, továbbá a 2011. évi CLXXXV. törvény 3. §-ában, 5. §-ában, a Ptk. 75. § (1), (3) bekezdésében, a 78. § (1)-(2) bekezdésében, a Ptk. 80. § (1)-(2) bekezdésében, a Ptk. 85. § (1) bekezdésében, a PK 12, 13. és 14. számú állásfoglalásokban, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésében és a 206. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással arra volt figyelemmel, hogy a felperesre vonatkozóan a sérelmezett cikkben szerepel-e olyan tényállítás, amely valótlan, vagy amely a valót hamis színben tünteti fel. Rámutatott arra, hogy a bíróság vizsgálatának függetlennek kell lennie attól, hogy a cikk máshol megjelent anyagot is közöl. Nem tartotta megalapozottnak azt a felperesi álláspontot, miszerint a cikkben írt mondatok összekapcsolása az olvasóban téves következtetések levonását indítaná a felperesi egyházmegye eljárását illetően. Álláspontja szerint mindez pusztán olyan feltételezés a felperes részéről, amelynek alapja nincs. A felperes a cikk bevezető bekezdésének olyan következtetéseket tulajdonít, amely sem a bevezetőből, sem a cikk egyéb részeiből, de annak összességéből sem vonható le. Megalapozatlannak ítélte azt a felperesi hivatkozást, miszerint a ...-ra vonatkozó valótlan állítás kihatna a felperesre is és téves következtetések levonására indítaná az olvasót a felperessel kapcsolatosan oly módon, hogy a tényállítások elválaszthatatlan logikai összefüggésbe hozzák a felperest a pedofil

botrányal, Akként foglalt állást, hogy a felperes olyan valótlan tényállítást nem jelölt meg a keresetében, amely rá vonatkozott volna, így a bíróság nem vizsgálta, nem is vizsgálhatta, hogy valóban van-e jóhírnevet sértő állítás. A pénzügyi elszámolással kapcsolatos kijelentések vonatkozásában ugyancsak arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem olvasható ki a cikkből az, hogy az egyházmegye nem csak a korábbi, hanem a tárgyévi támogatást is jogellenesen használná fel, mint ahogy azt sem, hogy a közoktatási feladat átvétele a katolikus egyház, illetőleg az egyházmegye számára vagyongyarapodást eredményezne, továbbá, hogy az átvétel szabálytalan, botrányos lenne. Erre a cikkben még csak utalás sincs. A cikk vonatkozó kitétele nem a felperesre, hanem a plébánosra utal. Mindezekre figyelemmel tehát a pénzügyi elszámolás tekintetében sem állít vagy híresztel valótlanságot a sérelmezett írás, valós tény hamis színben nem tüntet fel. A felperesi álláspont pusztán feltevéseken, téves következtetéseken alapul.

A perköltségviselés kérdésében a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján döntött.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban okirati bizonyítékokkal kétséget kizáró módon igazolta, hogy az akkor még sem végelszámolás, sem felszámolás alatt nem álló alperesi cég a 2011. április 29-én kelt helyreigazítás iránti felperesi kérelemnek haladéktalanul eleget tett, mégpedig akként, hogy a felperes által megfogalmazott helyreigazító szöveget mindenben elfogadva szó szerint tette közzé, azzal a kommentárral, hogy ezzel a további jogkövetkezményeket igyekszik elkerülni. Így az alperes tisztában volt azzal, hogy nem csupán ..., hanem a felperes jóhírnevét is megsértette akkor, amikor közzétette a valótlan, valamint a való tényeket hamis színben feltüntető tényállításokat tartalmazó sajtóközleményt. Amennyiben ez nem így lett volna, nyilván nem tett volna eleget a helyreigazítás iránti kérelemnek.

Hivatkozott arra, hogy a ... végelszámoló a 2012. február 1-jén kelt levelében arról tájékoztatta, hogy az 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés iránti követelését nyilvántartásba vette azzal a tájékoztatással, hogy ha a hivatkozott visszaigazolásban foglaltakat a felperes nem kifogásolja, akkor az abban foglaltakat elfogadottnak tekinti. A visszaigazolást elfogadták, így a nem vagyoni kártérítés iránti követelésük nem vitatott követelésként az alperes részéről befogadásra került. A felszámoló a 2012. május 8-án kelt levelében arról értesítette, hogy a hitelezői igényüket a kérelmükkel mindenben megegyező módon besorolta. Kiemelte, hogy az elismerés nem eljárásjogi, hanem anyagi jogi kérdés. Valamely magatartás jogsértő voltának, továbbá a jogsértő magatartással okozati összefüggésben keletkezett kárigénynak az elismerése, valamint a teljesíthetősége nem függ bírósági vagy más hatósági eljárástól, mert sem a Ptk., sem más jogszabály ilyen feltételt nem támaszt. A vezető tisztségviselő a Ptk. rendelkezései szerint jogosult arra, hogy peren kívül is elismerjen jogosnak talált követeléseket, így azt a végelszámoló is megteheti. E körben hivatkozott a Ctv. 107. § és 108. § (2) bekezdésében foglaltakra. Utalt arra, hogy a Cstv. elsőfokú bíróság által felhívott 38.

§-ának (2) bekezdése nem tartalmaz olyan megszorító rendelkezést, hogy a felszámoló nem ismerhetne el olyan követelést, mellyel kapcsolatban egyébként peres eljárás van folyamatban. Ilyen következtetést a Cstv. 34. § (2) bekezdéséből sem lehet levonni. A jogalkotónak nem volt olyan szándéka, hogy a felszámolás alá került adós vagyont érintő követelések érdemét illetően a döntési hatáskör kizárólagos jelleggel a bíróságra telepítse, hanem a felszámolónak a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjével azonos jogokat biztosított a tekintetben, hogy eldöntse azt, hogy mely követeléseket ismer el és melyeket vitat. A felszámolót tehát megilleti az adóssal szemben támasztott követelés érdemi elismerésének joga. Önmagában az a körülmény, hogy egy gazdasági társaság felszámolás alá kerül nem eredményezi azt, hogy a vele szemben támasztott összes követelés automatikusan vitatottá válna, ilyen értelmezés a Cstv. rendelkezéseiből nem olvasható ki. A végelszámoló, illetve a felszámoló részéről nem történt olyan megjegyzés a követelésüket visszaigazoló levelekben, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a felperesi igényt vitatott igényként vagy bizonytalan függő hatállyal rendelkező követelésként vették volna nyilvántartásba. Az alperesnek kellő idő állt rendelkezésére, hogy érdemi védekezést terjesszen elő, de a kereset elutasítását nem kérte és nem lehetett fel a becsatolt okirati bizonyítékok között sem olyan tartalmú nyilatkozat, melyből arra lehetne alappal következtetni, hogy az alperes részéről bárki bármikor vitatta volna a felperesi igényt. Éppen ellenkezőleg, arra van okirati bizonyíték, hogy az alperes vezető tisztségviselője helyt adott a helyreigazítás iránti kérelemnek, elismerve ezzel azt, hogy megsértette a felperes személyiségi jogát. Az ezt követően indult peres eljárás során pedig a végelszámoló és a felszámoló is az igényt nem vitatott követelésként vette nyilvántartásba, ezért a perben nincs olyan korábbi alperesi nyilatkozat, ami kizárta volna a Pp. 136/B. § (3) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény alkalmazását, azaz a kereseti kérelemnek helyt adó határozat meghozatalát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában nem adott arra magyarázatot, hogy a bizonyítékok értékelésénél miért hagyta figyelmen kívül azt a lényeges körülményt, hogy az alperes a 2011. április 29-én kelt helyreigazítási kérelmük alapján a helyreigazító közleményt megjelentette, valamint kifejezetten elismerte e-mail üzenet formájában, hogy a perbeli sajtóközlemény valótlan, illetve a valós tényeket hamis színben feltüntető tényállításaival a felperes jóhírnevét is megsértette. Mindebből következik, hogy az alperes nem csupán nem bizonyította azt, hogy az általa állított, illetve híresztelt tényállítások valóságos lennének, hanem egyenesen elismerte azok valótlanosságát. Miután az alperes nem kérte a kereset elutasítását meg sem kísérelte annak bizonyítását, hogy a sérelmezett sajtóközlemény állításai, híreszteléseai valóságos lennének. Ellenkezőleg, bizonyítást nyert az, hogy az alperes belátta, hogy sem egy sajtó-helyreigazítási perben, sem egy személyiségi jogi perben nem tudja bizonyítani majd azt, hogy a hírforrásnak egyébként sem minősülő névtelen blogger blogbejegyzéseiben olvasott rágalmak valóságos lennének.

Olvasói hozzászólásokkal kívánta alátámasztani, hogy az olvasók annak következtében, hogy a közleményben összeszerkesztésre került a plébánosként működő ...-ra vonatkozó pedofil cselekmény, valamint a sikkasztás bűncselekményének elkövetését sugalló, pénzügyi elszámolások körüli rendezetlenség állítása, a kommentelők az ...i plébános személyéhez semmilyen

módon nem kapcsolódó, a felperessel összefüggésben álló közoktatási tevékenység átvételével kapcsolatosan a felperes személyét érintő ügy ellen kezdtek el tiltakozni. Ebből egyértelmű, hogy a pedofiliára és a sikkasztásra vonatkozó valótlan tényállításokat közvetlenül a felperesi egyházmegye személyét érintő tevékenységre vonatkoztatták. A sajtóközleménnyel az olvasókban elindított gondolatláncolat eredményeként az olvasók a felperest olyan szervezetnek tekintették, amelytől meg kell óvni a gyermekeket. A közvélemény számára összemosódott az alperes által hírforrás rangjára emelt blogbejegyzésben elhelyezett rágalom a felperest érintő közoktatási feladatok átvételével, mégpedig a felperesi egyházmegyére rossz fényt vető módon. Álláspontja szerint a felperes társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménynek a felperes személyével való összefüggéseit, a jogsértés súlyát és a következmények súlyosságát tekintve a felperest ért hátrány mértéke messze meghaladja a nem vagyoni kártérítésként követelt összeget. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a becsatolt bizonyítékainak nem tulajdonított megfelelő relevanciát, az ítélet indokolásából nem derül ki, hogy ezeket miért nem vonta mérlegelési körébe, holott az okirati bizonyítékokkal kétséget kizáró módon igazolta, hogy az alperes által híresztelt rágalmak megsértették a felperes jóhírnevét.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helytállóan állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése, és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolására csak visszautal, a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel pedig az alábbiakat emeli ki.

Az a tény, hogy az alperes a felperes sajtó-helyreigazítás iránti igényének eleget téve közzétette a felperes által kért helyreigazító közleményt még nem jelenti azt, hogy ezzel elismerte volna a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogának a megsértését. A Ptk. 79. §-a szerint a sajtó-helyreigazításra irányuló igény érvényesítésének szabályait a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény, valamint a Polgári Perrendtartásról rendelkező törvény állapítja meg. A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdése szerint ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények. Az Smtv. idézett rendelkezésének és a Ptk. 79. § szabályának az egybevetéséből következik, hogy a sajtóközlemény által érintett személy a jogszabályban meghatározott személlyel szemben, az ott meghatározott feltételek fennállása mellett igényelhet sajtó-helyreigazítást. Ugyanakkor ha a sajtóközlemény egyéb személyhez fűződő jogot is sért, így sérti a

Ptk. 78. §-ában védett jóhírnevet, a sérelmet szenvedett személy a Ptk. 84. §-ában biztosított szankciók alkalmazása iránt is keresetet indíthat. A Ptk. 78. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A két jogintézmény között a különbség a sértő jelleg fennállásának a megállapíthatósága, a valótlan tényállítás, híresztelés, vagy a hamis színben való feltüntetés vonatkozásában. Így az érvényesített jog különbözősége miatt sem anyagi jogi, sem eljárásjogi akadálya nincs annak, hogy a sajtó útján elkövetett jogsértés jellegétől függően a sértett fél a sajtó-helyreigazítást követően, személyhez fűződő joga megsértése miatt is jogvédelmet igényeljen. A sajtó-helyreigazítás iránti kereset tárgyában született jogerős ítélet nem képez ítélt dolgot, ahogy a sajtó-helyreigazítás iránti perben vagy a pert megelőző eljárás során történt alperesi elismerés sem jelent a személyiségvédelmi perben elismerést, még abban az esetben sem, ha azonos felek között ugyanazon ténybeli alapból folyik a per, miután az érvényesített jog különböző. A sajtó-helyreigazításra kötelező ítéletnek vagy a kötelezett által a felperesi kérelem alapján önként közzétett helyreigazításnak - ugyanazon ténybeli alap esetén - legfeljebb a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásánál, azaz az elégtételadás módjának megválasztásánál lehet jelentősége.

A Fővárosi Ítéltábla nem találta alaposnak azon felperesi hivatkozást sem, miszerint a végelszámoló 2012. február 1-jén felpereshez intézett levelében szereplő tájékoztatás alperesi elismerésnek minősülne. A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény 106. § (1) bekezdése szerint a cég hitelezői a követeléseiket a végelszámolás megindításának közzétételét követő 40 napon belül jelenthetik be a végelszámolónak. A bejelentés akkor is szükséges, ha a céggel szemben a követeléssel kapcsolatban hatósági vagy bírósági eljárás van folyamatban. A (2) bekezdés alapján a végelszámoló a hitelezői igénybejelentési határidő elteltét követő 15 napon belül a követelésekről jegyzéket készít, ezen belül külön kimutatja az elismert és a vitatott hitelezői igényeket. A követelések jegyzékét a végelszámoló további 15 napon belül benyújtja a cégbírósághoz a nyilvános cégiratok közé történő elhelyezés céljából. A vitatott hitelezői igények hitelezőit a végelszámoló a követelésük ilyen minősítéséről ugyanezen időtartam alatt értesíti.

A végelszámolás alatt álló alperes végelszámolója, a ... a Budapesten 2012. február 1. napján kelt tájékoztatásában - a felperes hivatkozásával ellentétben - nem arról tájékoztatta a felperest, hogy a perbeli 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés iránti követelését elismert követelésként vette nyilvántartásba, hanem azt a tájékoztatást adta, hogy az adóssal szemben 2012. január 26-án bejelentett 1.000.000 forint összegű tőketartozás iránti követelését nyilvántartásba vette azzal, hogyha a visszaigazolásban foglaltakat vitatják, észrevételeket tehetnek, majd ha az azt követő egyeztetés után nem jutnak egyezsége, követelésüket vitatott igényként elbírálás végett a végelszámolást elrendelő bíróságnak megküldik. Amennyiben a visszaigazolást nem vitatják, az abban foglaltakat elfogadottnak tekintik. Mindez azonban csak annyit jelent, hogy a végelszámoló a felperes által

bejelentett követelést nyilvántartásba vette, és azt a hitelező felé visszaigazolta. A nyilvántartásba vétel azonban nem jelent egyben nem vitatott követelést is, a felperes pedig a perben olyan okiratot nem csatolt, amelyből az lett volna megállapítható, hogy a végelszámoló a követelésekről készített jegyzékében a perbeli igényt elismert igényként mutatta volna ki.

Az elsőfokú bíróság a 4. sorszám alatti végzésében hívta fel ... (a ... által kijelölt) végelszámolót, hogy nyilatkozzon arra vonatkozóan hogy a 2012. február 1-jén írt levelében foglaltak a peres eljárásra vonatkozó jogelismerésnek, igényelismerésnek tekintendők-e. A felhívásra a végelszámoló nyilatkozatot nem tett.

Minderre figyelemmel a Pp. 163. § (2) bekezdésének szabálya a jogvitában nem volt alkalmazható.

Az alperesi társaság felszámolását főeljárásként a Fővárosi Bíróság a ... számú végzésével tette közzé, a felszámolás elrendelésére a 2012. január 19. napján jogerőre emelkedett végzéssel került sor. A bíróság által kijelölt felszámoló az ... Az ... felszámoló 2012. május 8-án kelt, a felperes, mint hitelező részére megküldött hitelezői igény besorolás tárgyú tájékoztatásában arról értesítette a felperest, hogy a 2012. március 2-án bejelentett hitelezői igényüket a tőketartozás vonatkozásában 1.000.000 forint összegben F csoportba, a jogi képviselő vonatkozásában 25.000 forint összegben F csoportba, a regisztrációs díj vonatkozásában 10.000 forint összegben ugyancsak F csoportba határidőben érkezett hitelezői igényként besorolta. Válasz hiányában az igénybesorolást 8 nap eltelte után elfogadottnak tekintette.

A peres eljárás megindítására 2011. augusztus 29. napján került sor. Nyilvánvalóan az eljárás folyamatban léte alatt 2012. március 2-án bejelentett hitelezői igények elfogadott követelésnek nem minősülhetnek, hiszen az igényérvényesítés alaposságáról vagy annak alogtalanságáról az ügyben eljáró bíróság jogosult dönteni. A felszámolót valóban megilleti az adóssal szemben támasztott követelés érdemi elismerésének joga, azonban az alperes felszámolója sem a peres eljárásban, sem - a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan - a felszámolási eljárásban nem tett a követelés elismerésére vonatkozó nyilatkozatot.

A 2/2008. Polgári Jogegységi Határozat akként rendelkezik, hogy a felszámolási eljárás a végelszámolási eljárástól független önálló eljárás. A felszámolási eljárást megelőző végelszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igényt a felszámoló a felszámolási eljárásra vonatkozó szabályoknak megfelelő külön hitelezői igénybejelentés nélkül nem veheti nyilvántartásba.

A felszámolás kezdő időpontja előtt indított peres és nemperes eljárásokban érvényesített, a felszámolási eljárásban a Csódtv. 38. § (2) bekezdés második fordulatának megfelelően bejelentett hitelezői igényről - amennyiben azt a felszámoló vitathatónak minősíti - a korábban megindított peres, illetve nemperes eljárásban eljáró bíróság dönt, azt a felszámolónak elbírálás végett nem kell a felszámolást elrendelő bíróságnak megküldenie. A vitatott hitelezői igény bejelentője az igény jogerős elbírálásáig - akár a felszámolást elrendelő, akár más bíróság hatáskörébe tartozik az arról való érdemi döntés - a felszámolási

eljárásban, mint vitatott követeléssel rendelkező hitelező vesz részt (BDT2011.2605.).

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, miszerint a felperesre vonatkozó sértő, valótlan tényállítás vagy híresztelés való tény hamis színben történő feltüntetése a kifogásolt közlésekkel kapcsolatosan nem volt megállapítható. A felperes az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés e) pontja alapján teljes személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illeték megfizetésére pervesztességére tekintettel sem kötelezhető. A fellebbezési eljárással kapcsolatosan az alperesnek költsége nem merült fel.

Budapest, 2013. március 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Lente Sándor s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő